



«Եկէք ինձի, բոլոր յոգնած ու քեռնաւորուածներ...»

Մարտի 11.28

ԲԱՐԻ

Դեկտեմբեր, 2021թ.

N11 (132)

ԼՈՒՐ

Հոյս է տեսնում 2009թ. մայիսից



Քրիստոս ծնավ և հայտնեցավ
Ձեզ և մեզ մեծ ավետիս



ԱՄՍԱԳԻՐ
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից
Դեկտեմբեր, 2021թ. N11 (132)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՐ

Հրահատ Ամիրբեկյան Քրիստոսի ծնունդը.....	1
Ներման ֆիլիկական ստրեցությունը.....	3
Պավել Գրիգորյան Պատվիր քո հորն ու մորը.....	5
Ամենազալ նվերը Տիրոջ համար.....	8
Յակով Լևեն Աստված պտություն է.....	10
Աստված մեկ հետ է.....	11
Երկնքում ինձ ոչ ոք չէր սպասում.....	12
Կարինե քայրիկ Բժշկություն.....	14
Ռուստամ եղբոր վկայությունը.....	15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

Քրիստոսի Ծնունդը

**«Քրիստոս ծնվեց և Հայտնվեց,
մեզ և ձեզ մեծ ավետիս»:**



Սիրելի՛ ընթերցողներ, շնորհավորում ենք ձեր Նոր տարին ու մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի Սուրբ Ծնունդը: Մոտ 2021 տարի առաջ երկնքի հրեշտակը դաշտում գիշերային իրենց պահպանությունը կատարող հովիվներին բերեց Քրիստոսի ծննդյան մեծ ավետիսը. այնտեղ՝ Բեթլեհեմի մի մսուրում, ծնվել էր Օծյալ Փրկիչը: **«Աստուծոյն զքսած ողորմությունով ծագող արեգակը վերեն մեզի այցելությունն արավ: Խավարի ու մահվան սրվերի մեջ նստողներուն լույս տալու, ու մեր ուրբերը խաղաղության ճամփու մեջ շփրկելու համար»** (Ղուկ. 1.78-79):

«Վասն զի մեզի մանուկ մը ծնաւ, մեզի որդի մը տրուեցաւ...» (Եսայի 9:6): Ի՞նչ է հետևում սրանից: Աստծո Որդին դարձավ Բեթլեհեմում ծնված մարդ: Հիմա հարցի էությունն այլ է. արդյո՞ք մանուկ Հիսուսը ծնվել է իմ և քո սրտում: Արդյո՞ք ինձ ու քեզ Որդի է տրված: Գիտե՞մք մենք արդյոք, որ Նա պատկանում է մեզ, իսկ մենք՝ Իրեն:

Հոգևոր իմաստով Մանուկ Հիսուսը տարվա յուրաքանչյուր օր ծնվում է հավատքով Իրեն ընդունողների սրտե-

րում: Եվ այդ սրտերը իրենց մեղավորությամբ բնավ ավելի մաքուր չեն, քան Բեթլեհեմի ծայրամասում գտնվող գոմի մսուրը: Մարդու զոջման պահին Աստված սկսում է գործել նրա սրտում, որպեսզի, մաքրելով մարմնավոր և աշխարհային ախտերից, լցնի ճշմարտության լույսով ու սիրով: Ապացույցն այն բանի, որ մարդը քրիստոնյա է դարձել, նրա կենսակերպն է: Քանի դեռ դուք ապրում եք ոչ թե Աստծո, այլ ինքներդ ձեզ համար, Մանուկը չի ծնվել ձեզ համար:

Սիրելիներ, մեղքի պատճառով Աստված Եդեմի պարտեզից դուրս արեց Ադամին ու փակեց հավիտենական կյանքի ճանապարհը: **«Այսպես վռնդեց Ադամը. ու Եդեմի պարտեզին արեւելյան կողմէն բերովրդները ու ամէն կողմ դարձող բոցեղէն սուրբ դրաւ, կենաց ծառին ճամբան պահելու համար»** (Ծննդ. 3:24): Հավիտենական կորուստը սպասում էր մարդուն: Բայց Աստված սիրում էր մարդուն ու ուզում էր փրկել

Ձեկյութե՛քէք, 2021թ., ՅՆ11 (132)

նրան և այդ պատճառով էլ Աստուած
«...մինչև իր միածին Որդին տուաւ,
որպէս զի ամէն ով որ անոր հաւա-
րայ՝ չկորսուի, հապա յաւիտեանական
կեանք ունենայ: Վասն զի Աստուած
իր Որդին չորկեց աշխարհ, որպէս զի
աշխարհը դարձ, հապա՝ որպէս զի
աշխարհ անով փրկուի» (Հովհ. 3:16-
17): Աստված բոլոր մարդկանց
փրկությունն է ուզում՝ թե՛ չար, թե՛
բարի:

**«Որ կ'ուզէ թէ ամէն մարդիկ փր-
կուին ու ճշմարտութիւնը ճանչնալու
գան: Քանզի մէկ Աստուած կայ, ու
մէկ միջնորդ Աստուծոյ ու մարդոց
մէջպէտ, Քրիստոս Յիսուս մարդը»:**
(1 Տիմ. 2:4-5):

Հնարավոր է, որ դու մտածում ես,
որ գողություն չես արել, հափշտա-
կություն չես արել, մարդ չես սպանել,
և մի քանի «բարի» գործեր ես արել,
ուրեմն վաստակել ես քո փրկությունը:
Մի՛ խաբվեք ու մի՛ հավատացեք
Սատանայի ստին: Ոչ մէկը չի կարող
արդարանալ Աստծո առջև ու փրկվել.
**«Ձայս գիրնալով որ մարդ օրէնքին
գործերէն չկրնար արդարանալ, հա-
պա Յիսուս Քրիստոսի հաւաքէն...»**
(Գաղ. 2:16): Աստծո Խոսքն ասում է,
որ մարդը հավատքով է արդարանում
ու ոչ թե գործերով: Մի՛ կասկածիր
Աստծո խոսքի վրա, քո փրկությունը քո
լավ կամ վատ գործերից չի կախված:
Քո փրկությունը կախված է Աստծո
Որդուն հավատալուց կամ մերժելուց:
**«Վասն զի շնորհքով փրկուած էք
դուք հաւաքի միջոցով. և այս ոչ թէ
ձեզմէ է, հապա Աստուծոյ պարգևն է.
Ոչ թէ գործերէն, որ մէկը չպարծի...»**
(Եփ. 2:8-9):

Կան մարդիկ, որոնք մտածում են,
որ իրենց մեղքերը շատ-շատ են, ու այդ
պատճառով Աստված իրենց չի ների:

Կան մարդիկ էլ, որոնք մտածում են, թե
իրենք մոտ են փրկությանը ու
բավական է մի քիչ էլ բարի գործեր
անեն ու կփրկվեն: Այս երկուսն էլ շատ
սխալ են. անկախ նրանից, թե՛ դու
որքան ես մեղավոր, կամ որքան ես
ընկած մեղքերի մեջ, արի՛ Հիսուսի մոտ
և ընդունիր Նրան, Նրա սուրբ արյունը
կարող է քավել քո բոլոր մեղքերը և
ազատել քեզ հավիտեանական կորս-
տից:

Հիշենք Չաքեոսին, որը շատ հա-
րուստ և մեղքերի մեջ թաղված մարդ
էր. **«Եւ կ'ուզէր տեսնել թէ ո՛վ է
Յիսուս, ու բազմութենէն չէր կրնար,
վասն զի հասակով կարճ էր: Եւ առաջ
վազեց ու ժանտաքզենի մը վրայ
եղաւ, որպէս զի զանիկա տեսնէ... Ու
երբ Յիսուս այն տեղը եկաւ, վեր
նայելով զանիկա տեսաւ, ու ըսաւ
անոր, Չաքեոս, շուտ ըրէ, արկէ վար
իջիր, վասն զի պէտք է ինծի այսօր
քո տունդ կենայ»:** Հիսուսը գնաց
Չաքեոսի տուն: Թեպետ Տերը ոչինչ
չասաց Չաքեոսին, բայց նա ասաց
Նրան. **«Տէր, տես իմ ունեցածիս կէտը
աղքատներուն կու տամ, ու եթէ
գրպարտութեամբ մէկուն գրկանք
ըրած եմ, չորեքպարիկ կը հափու-
ցանեմ անոր...»:** Աստծո Որդու
ներկայությունը փոխեց Չաքեոսի
սիրտը: **«Եւ Յիսուս ըսաւ անոր, Այսօր
այս տանը փրկութիւն եղաւ, քանզի
ասիկա ալ Աբրահամի որդի է: Վասն
զի Որդին մարդոյ եկաւ որպէս զի
կորսուածը փնտրէ ու փրկէ»:**

Գողգոթայի խաչը բացում է մեզ
երկու շատ կարևոր բան:

Եթե՛ Աստված առանց ողոր-
մության դատապարտեր մեղքը, ապա
չէր լինի սեր, բայց եթե՛ փրկեր մարդուն
առանց սիրո՝ չէր լինի արդարություն:
Այո՛, առանց արդարության Աստված

չէր կարող փրկել մեզ (Հովհ. 3:16) և շատ տեղերում Աստծո Խոսքը ասում է մեզ, որ փրկությունը հավատքով է, այն նվեր է Աստծո կողմից մարդկությանը: (Հռոմ. 6:23):

Հիշենք խաչի վրայի ավագակին: Նախ Նա ընդունեց, որ խաչը իր մեղքերի արժանավոր հատուցումն է և երկրորդ՝ նա հավատաց Հիսուսին ու ասաց. «...Տէր, յիշէ զիս, երբ քո թագաւորութիւնովդ գաս: Յիսուս ալ ըսաւ անոր, ճշմարիտ կ'ըսէմ քեզի, Դուն այսօր ինծի հետ դրախարին մէջ պիտի ըլլաս»:

Սիրելի՛ ընթերցող, ով էլ որ դու լինես, Քրիստոս հրավիրում է քեզ, որ կյանք ունենաս և ապրես Աստծո սուրբերի հետ, որտեղ չկա մահ, չկա սուգ, չկան արցունքներ, չկա ցավ, այլ ամեն բան հրաշալի է ու հավիտենական: Եթե դու հիմա հեռացած ես Աստծուց, ու մտածում ես, որ Աստված այլևս քեզ չի ընդունի, մի՛

հավատա սատանայի ստին: Աստված կանչում է քեզ հենց հիմա, հավատա Նրան ու մի՛ ուշացրու ընդունել Տիրոջը քո սրտի մէջ: Դիմի՛ր Նրան հենց հիմա, աղերսի՛ր աղոթքով, քանի որ «...ով Տիրոջ անունը կանչի, պիտի փրկվի» (Հռոմ. 10:13): Արի Քրիստոսին, ինչպես որ խաչի ավագակին, Նա քեզ էլ կասի. այսօր ինձ հետ դրախտում կլինես:

Հենց հիմա խոնարհվի՛ր Աստծո առաջ ու ասա. «Հիսուս Քրիստոս, ես գալիս եմ դեպի Բեզ, աղերսում և ներողություն խնդրում իմ մեղքերի համար, ուզում եմ, որ փրկես ինձ: Ես Բեզ եմ տալիս իմ կյանքը և ընդունում եմ Բեզ որպես իմ Փրկիչ: Շնորհակալ եմ Բեզ Բո շնորհքի համար»: Սիրելի ընթերցող, ով էլ որ դու լինես հիշիր, որ Քրիստոսը ծնվել է նաև քեզ համար, որ դու էլ լինես դրախտում: Ամեն:

Հրահար Ամիրբեկյան

ՆԵՐԱՆ ՖԻԶԻԿԱԿԱՆ ԱՉԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆ

«...Ներեցէք, ու ձեզի պիտի ներուի» (Ղուկ. 6:37)

Լինի դա պարզ վիճաբանություն ամուսնու կամ կնոջ միջև, կամ վաղուց կուտակված վիրավորանք ընտանիքի անդամից կամ ընկերոջից, չլուծված և մնանատիպ կոնֆլիկտները կարող են այնքան խորանալ, որ սկսեն ազդել ձեր ֆիզիկական առողջության վրա:

Լավ նորություն. Հետազոտությունները ցույց են տվել, որ ներումը կարող է հսկայական օգուտներ բերել ձեր առողջությանը՝ նվազեցնել սրտի կաթվածի ռիսկը, բարելավել խոլեստերինի մակարդակը և քունը, նվազեցնել ցավը, արյան ճնշումը, ինչպես նաև նվազեցնել անհանգստության,

Ձեկյեմիլեթի, 2021թ., ՓԿԿ (132)

դեպրեսիայի, սթրեսի մակարդակը: Հետազոտությունները ցույց են տալիս, որ տարիքի հետ ներման և առողջության միջև կապը ուժեղանում է:

«Վիրավորանքն ու հիասթափությունը հսկայական ֆիզիկական բեռ են», - ասում է Կարեն Շվարցը, բժիշկ, Ջոն Հոփկինս հիվանդանոցի Տրանսադրության խանգարումների խորհրդատվական կլինիկայի տնօրենը:

Քրոնիկ գայրույթը ձեզ դնում է պայքարի կամ փախուստի ռեժիմի

մեջ, ինչը հանգեցնում է սրտի կծկումների հաճախականության փոփոխության, արյան ճնշման և իմունային արձագանքի բազմաթիվ փոփոխությունների:

Այս փոփոխությունները, ի թիվս այլ պայմանների, մեծացնում են դեպրեսիայի, սրտի հիվանդությունների և շաքարախտի վտանգը:

Սակայն ներումը նվազեցնում է սթրեսի մակարդակը՝ միաժամանակ բարելավելով առողջությունը:

Կարո՞ղ եք արդյոք սովորել ավելի ներող լինել

Ներելը միայն խոսքերով չէ:

«Դա ակտիվ գործընթաց է, որի ընթացքում դուք գիտակցաբար որոշում եք կայացնում հրաժարվել բացասական զգացմունքներից՝ անկախ նրանից՝ մարդն արժանի է դրան, թե ոչ», - ասում է Շվարցը:

Երբ դուք թողնում եք գայրույթը, վրդովմունքը և թշնամանքը, դուք սկսում եք զգալ կարեկցանք և երբեմն նույնիսկ կապվածություն այն մարդու հանդեպ, ով վիրավորել է ձեզ:

Ուսումնասիրությունները ցույց են տվել, որ որոշ մարդիկ էությանբ ավելի ներող են:

Հետևաբար, նրանք հակված են ավելի բավարարված լինել իրենց

կյանքից և ունենալ ավելի քիչ դեպրեսիա, անհանգստություն, սթրես, գայրույթ և թշնամանք:

Սակայն, մարդիկ, ովքեր ոխ են պահում, հակված են ունենալու ծանր դեպրեսիա և հետտրավմատիկ սթրեսային խանգարումներ (ՀՏՄԽ), ինչպես նաև այլ առողջական խնդիրներ:

Բայց դա չի նշանակում, որ նրանք չեն կարող սովորել գործել ավելի առողջ ձևով:

Փաստացի, չափահաս ամերիկացիների 62 տոկոսն ասում է, որ իրենք իրենց անձնական կյանքում ավելի շատ ներողամտության կարիք ունեն, ասվում է ոչ առևտրային Ֆեթգեր ինստիտուտի հարցման մեջ:

Ներումը դարձնել կյանքի մի մաս

«Ներումը ընտրություն է»:

«Դուք ընտրել եք կարեկցանք և ցավակցում ցուցաբերել այն մարդու հանդեպ, ով վիրավորել է ձեզ»:

Կարեկցեք դիմացինին.

«Վերջապես ամենդ մեկ միտքի

վրայ ըլլաք, կարեկից, եղբայրասեր, ողորմած ու քաղցրաբարոյ: Չըլլայ որ չարութեան փոխարէն չարութիւն հալոցանէք, կամ նախապիւնքի փոխարէն՝ նախապիւնք. այլ ընդհակառակն օրհնեցէք, գիտնալով որ այս

քանին համար կանչուեցաք, որպէս զի օրհնութիւն ժառանգէք» (1 Պետ. 3:8):

Ներեք խորապես.

Ներել ինչ-որ մեկին՝ մտածելով, որ չունեք այլընտրանք կամ որովհետև մտածում եք, որ ձեր կրոնն է դա պահանջում, կարող է բավարար լինել որոշակի ապաքինման համար: Բայց փորձը ցույց է տվել, որ ներումը, որը զալիս է այն հասկացողությունից, որ ոչ ոք կատարյալ չէ, կարող է վերականգնել առողջ հարաբերություն դիմացինի հետ, եթե նույնիսկ դիմացինը երբեք ներողություն չի խնդրել:

Նրանք, ովքեր ներել էին պար-

զապես հարաբերությունը փրկելու համար, հայտնվել են վատագույն հարաբերություններում:

Թողեք ակնկալիքները.

Ներողությունը չի կարող փոխել ձեր վերաբերմունքը դիմացինի նկատմամբ կամ առաջացնել զոջում դիմացինի մեջ: Եթե չունեք ակնկալիք, չեք ունենա նաև հիասթափություն:

Որոշում կայացրեք ներել.

Անելով այդ ընտրությունը՝ կնքեք այն գործողությամբ: Եթե զգում եք, որ չեք կարող խոսել տվյալ անձի հետ, կիսվեք դրա մասին վստահելի մեկի հետ:

ՊԱՏՎԻՐ ՔՈ ՀՈՐՆ ՈՒ ՄՈՐԸ

Եփեսացիս 6:1 - ում կարդում ենք **«Որդիներ, չեք ծնողներուն հնազանդ եղէք Տէրոջմով, վասն զի այն է արժանը»:** Աստված մարդկանց տասը պատվիրան տվեց, որոնցից հինգերորդը հետևյալն է. **«Պապուէ քու հայրդ ու մայրդ, որպէս զի քու օրերդ երկայն ըլլան այն երկրին վրայ՝ զոր քու Տէր Աստուածդ կու տայ քեզի» (Ելից 20:12):**

Սիրելիներ՝ ր, հավատացյալ մարդու հոգևոր կյանքն սկսվում է իր ընտանիքից: Ընտանիքից դուրս ես ինձ կարող եմ լավ կողմերով դրսևորել, սակայն շատ կարևոր է, թե ես ինչպիսին եմ իմ ընտանիքում:

Ես իմ կյանքի փորձից գիտեմ, որ շատերն իրենց ծնողներին անհնա-

զանդ են ու չեն հարգում նրանց: Եթե մարդն իր ծնողին չի պատվում, ապա նա Աստծուն երբեք չի կարողանա պատվել: Այսօր ձեզանից շատերը ծնողներ են և իրենց հոգատարությունն ու սերն են դրսևորում իրենց զավակների նկատմամբ, սակայն չեն էլ ցանկանում մտածել, որ իրենց ծնողներն էլ իրենց նկատմամբ են այդպես վարվել:

Աշխարհում ոչ մի մարդ քո նկատմամբ չի դրսևորել այն հոգատարությունն ու սերը, որ քո ծնողներն են ցուցաբերել: Եթե դու այսօր հասել ես որոշակի բարձունքների քո կարիերայում, լավ գումարներ ես վաստակում, դա քեզ թույլ չի տալիս մտածել, որ քո ծնողները այդտեղ դեր չունեն:

Ձեկյեմէ՛քե՛ք, 2021թ., №11 (132)



Այսօր աշխարհի մեղքն ավելի է ծանրանում նաև նրա համար, որ երեխաները չեն հարգում իրենց ծնողներին: Ցավալի է, բայց փաստ է, որ հոգևորների մեջ էլ կան այդպիսիները, որոնք չեն հարգում իրենց ծնողներին: Մի օր մի երիտասարդ եղբայր մեզ իր տուն հրավիրեց: Ես հետաքրքրվեցի, թե դա ում տունն է և բանից պարզվեց, որ իր ծնողների սեփական տունը թողել էր ու վարձով էր ապրում ուրիշի տանը, չնայած այն բանին, որ ինքն իր ծնողների միակ որդին էր: Հորդորեցի, որ վերադառնա իր հոր տուն և ականջ չդնի կնոջ տրտունջներին, սակայն ասածս բանի տեղ չդրեց ու մնաց այդտեղ: Որոշ ժամանակ անց իմացա, որ ոտքի հետ խնդիր է ունեցել, վիրահատել են. գնացի այցելության: Նորից հորդորեցի, որ վերադառնա հայրական տուն: Նորից անտեսեց ասածս: Մի որոշ ժամանակ անց իմացա, որ հիվանդանոցում է և ոտքը ազդրից պետք է անդամահատեն: Այցելեցի նրան, լալիս էր, որ ոտքը պետք է կորցնի: Ասացի. «Ավելի լավ չէր լինի, որ քո ու կնոջդ լեզուները կտրեին և ոտքդ չկտրեին»: Հուզված համաձայնեց ասածիս հետ: Որոշ ժամանակ անց ինձ զանգեց ու կանչեց: Արդեն շատ ծանր էր, մեռնում էր: Ասացի. «Տղա ջան, դու չես մեռնի, մինչև իմ ասածները չանես»: Ասաց. «Ինչ անեմ»: Խորհուրդ տվեցի, որ զանգի ծնող-

ներին ու լացով ներողություն խնդրի նրանցից ու աղաչի, որ իր թաղումն հայրական տնից արվի: Ամուսինն արդեն մահվան շեմին էր, սակայն կինը գոռում էր ու պահանջում, որ թաղումն իրենց վարձակալած տնից լինի: Որքան կինը գոռում էր ու համառում, այնքան այս երիտասարդի ցավերը սաստկանում էին: Նա կնոջը խնդրում էր հանգիստ թողնել իրեն, որ ծնողներին կանչի ու ներողություն խնդրի նրանցից, քանի որ չի կարողանում հոգին ավանդել, վերջապես կինը համաձայնեց: Երբ ծնողները գալիս են, նա նրանց ասում է այն ամենն ինչ էս նրան ասել էի, որից հետո նա հոգին ավանդում է:

Կարծում եք այդ կինը հասկացա՞վ, թեև նա նույալես հավատացյալ է, բայց մինչև օրս էլ չի հասկանում: Ծնողին անարգողը չի կարող հավատացյալ կոչվել:

Իմ ապաշխարելու պատճառով ծնողներս ինձ սարսափելի հալածում էին... Քսան տարի հալածվել են, բայց տնից չեմ փախել մինչև ծնողներս ապաշխարեցին: Հայրս ութսունութ տարեկան հասակում Սուրբ Հոգով մկրտվեց, նրանք երկուսն էլ ջրի մկրտություն ունեին... և երբ ժամանակը եկավ գնալու այս աշխարհից, նրանք արդեն ապաշխարել էին: Ես հիմա ձեզ կպատմեմ այն, ինչ ինձ ասաց մեր հարևանը (սա Աստծո փառքի համար են ասում, որ իմանաք, թե ինչքան կարևոր է Աստծո խոսքը պահելը): Ասաց. «Պավել, քսան տարի քո հայրը քեզ ծեծել, հալածել է, բայց դու նրան այդպես սիրում ես: Չեմ կարծում, որ առանց Քրիստոսի հնարավոր է այդպիսի կյանք ապրել: Դու նրանց այնպիսի լավություն արեցիր, որ նրանք քեզ երբեք չեն

արել»։ Այդ մարդը հարկային ծառայության պետ էր և նրա շրջապատի մարդիկ նրան տարբեր բաներ էին ասում, սակայն նա ընտրեց մեր եկեղեցին։ Նա ասաց. «Քո ծնողների նկատմամբ քո դրսևորած սերը ինձ համար մեծ ապացույց է...»։ Այժմ նա մեր եկեղեցու սիրելի անդամներից մեկն է։

Ես հիմա ձեզ մի վկայություն պիտի բերեմ, սա ես ասում եմ ամեն տեղ։ Մի անգամ ինչ-որ հարցի շուրջ խոսում էինք, ասեմ, որ հայրս դեռ չէր ապաշխարել։ Իմ ասածը ճիշտ էր, սակայն այն տոնը, որով ասում էի՝ սխալ։ Երբ դուրս եկա, որ գնամ աշխատանքի, Սուրբ Հոգին ինձ հանդիմանեց, ասաց. «Հորդ վշտացրիր ու գնում ես»։ Ես դառն լացելով ետ դարձա։ Լացով փաթաթվեցի հորս վզին ու ասացի. «Պապ, ներիր ինձ, ես քեզ հետ լավ չխոսեցի»։ Ասաց. «Չէ, բալա ջան, ես սխալ էի, դու ճիշտ էիր ասում»։ Հայրս ինձ գրկեց, օրհնեց... Այդ օրը իմ սիրտը լցվել էր երկնային կյանքով։

Խնդրում եմ ձեզ, դարձի եկեք, ընտանիք չսիրողը լավ մարդ չի կարող լինել։ Հավատքն սկսում է ընտանիքից։ Եթե դու քո փոքր եղբորը չես սիրում, մեծ եղբորդ արհամարհում ես, ապա դու հոգևոր չես դառնա։ Հավատքն սկսվում է ընտանիքից։ Եթե աղջիկը ծնողին չի հարգում, նա լավ կին լինել չի կարող։ Այն աղջիկը, որ կտրուկ պատասխաններ է տալիս սկեսուրին ու սկեսրայրին, համոզված եղեք, նա նույնպիսի պատասխաններ է տվել իր սեփական հորն ու մորը։ Եթե մեկն իր հորն ու մորը չի հարգում, նա լավ մայր լինել չի կարող։

Երբ ես նոր էի կատարում հավատքի առաջին քայլերը, ինձ որոշ ոչ

հասուն հավատացյալներ սովորեցրել էին, թե քո հայրը կավեղեն հայրդ է, իսկ Աստված երկնավորը։ Ով է կավեղեն հայրդ, որ նրա կամքը կատարես։ Եկավ մի պահ, որ ես մտածեցի, որ իմ ծնողները իմ ծնողները չեն, որովհետև իմ բոլոր եղբայրներիս անունները հայկական են, միայն ինձ են կոչել Պավել։ Տիրոջ առաջ ծունկի եկա և լացով խնդիրս Նրան ներկայացրի։ Տերն ինձ ասաց. «Նրանք քո իսկական ծնողներն են։ Դու նրանցով ես աշխարհ եկել։ Եթե դու քո ծնողներին չպատվես, երկինք գնալու մասին կարող ես մոռանալ»։ Ով իր հորն ու մորը չի հարգում, երկնքի օրհնության դար-պասները փակ են։ Այդ օրվանից հետո առանց հորս հարցնելու ոչինչ չէի անում։ Օրը եկավ, հայրս ինքն իր բերանով վկայեց, ասաց. «Հինգ տղա ունեմ, բայց մեկը Քրիստոսինն է»։ Երբ 1986թ. ինձ դատում էին, երեսունհինգ հոգի իմ դեմ սուտ վկայություն էին տալիս, հայրս ասեց. «Բալե՛ս, բանտն էլ է մարդի համար, ոչինչ, գնա մի երկու տարի քո Հիսուսի համար նստի»։ Այդ դեպքից հետո հայրս փոխվեց։

Ձեզանից շատերը երևի չեն էլ հասկանում, թե ինչ է նշանակում հորն ու մորը պատիվ տալը։ Պատիվ տալ նշանակում է նրա պատիվը պահել բոլոր տեղերում։ Հոգևոր մարդը եթե իր հորը չի սիրում, նա Աստծուն սիրել չի կարող։ Դուք ուշադրություն դարձրել եք, թե ինչու է, որ և մեր ծնողին և՛ մեր Աստծուն «Հայր» ենք կոչում։ Հայր և մայր դառնալը ո՛չ դպրոցում են սովորեցնում, ո՛չ էլ՝ համալսարանում, այդ բնությունը Աստված է մարդկանց տալիս, որ սիրեն իրենցից ծնվածին։ Ես իմ հորը շնորհակալություն եմ

Ձեկյեմիբեթ, 2021թ., ՁՆ11 (132)

հայտնել քսան տարի ինձ հալածելու համար, որովհետև այդ հալածանքի հետևանքով ես սկսեցի Աստծուն ավելի սիրել: Ես շատ գոհ եմ ամեն ինչի համար իմ ծնողներից, սահման

չունի երախտապարտությունս նրանց նկատմամբ:

Հիշեք, իր հորն ու մորը անարգողը երկնքում տեղ չունի:

Պավել Գրիգորյան



ԱՄԵՆԱԼԱԿ ՆՎԵՐԸ ՏԻՐՈՋ ՀԱՄԱՐ

Ահա և եկավ ձմեռը՝ շուրջբոլորն ամեն ինչ ծածկելով փափուկ ձյունով: Թափվող ձյունով հրճվում են բոլորը՝ թե՛ մեծերը, թե՛ երեխաները: Բոլորը հիացնումքով նայում են նախշավոր, լույսի տակ օրորվող ու փայլփլող փաթիլներին:

«Շուտով Սուրբ Ծնունդ է» - լսվում է ամենուրեք: Այդ օրվան պատրաստվում են բոլոր տներում: Մնացել է երկու օր: Յուրաքանչյուրն շտապում է գնել տոնական սեղանին անհրաժեշտ ամեն ինչ, և իհարկե, նվերներ հարազատների համար:

Փոքրիկ Հայկը այդ օրերին տատիկի մոտ էր, որովհետև նրա ծնողները մի քանի օրով ուրիշ քաղաք էին գնացել: Հայկի տատիկը նույնպես պատրաստվում էր տոնին. կարկանդակ էր թխել, սագ էր տապակել: Հետևելով խոհանոցում պտտվող տատիկին՝ Հայկը հարցրեց.

- Տատի՛կ, ինչո՞ւ են բոլորն այդպես պատրաստվում այդ օրվան: Ինչո՞ւ են միմյանց համար նվերներ գնում:

- Սուրբ Ծնունդը մեծ տոն է: Երկու հազար տարի առաջ այդ օրը Բեթլեհեմ քաղաքում ծնվեց Աստծո Որդին՝ Հիսուս

Քրիստոսը՝ ողջ աշխարհի Փրկիչը:

- Այո՛, տատի՛կ, ես դա գիտեմ: Դու ինձ պատմել ես: Եթե դա Հիսուս Քրիստոսի ծննդյան օրն է, ուրեմն ես պետք է Նրան ինչ-որ բան նվիրեմ: Բայց ի՞նչ կարող եմ ես նվիրել Նրան:

Տատիկը ժպտալով ասաց.

- Դե՛, մտածի՛ր, նվեր փնտրիր Տիրոջ համար: Դու դեռ ժամանակ ունես:

Հայկը գնաց փնտրելու: Դիտելով խանութների տոնական զարդարված ցուցափեղկերը, նա ձգտում էր գտնել այն, ինչ կցանկանար նվիրել Տիրոջը: Նա եղավ մոտակա բոլոր խանութներում: «Բայց ի՞նչ նվիրեմ Տիրոջը»: Նրա ուշադրությունը գրավեցին մի քանի գեղեցիկ հուշանվեր, և նա որոշեց գնալ տուն՝ տատիկի հետ խորհրդակցելու:

- Տատի՛կ, օգնի՛ր ինձ նվեր ընտրել Հիսուսի համար: Հուշի՛ր, թե որն ավելի լավ կլինի,- և նա սկսեց պատմել, թե ինչ հուշանվերներ է տեսել: Նա խանդավառությամբ նկարագրում էր, թե որքան գեղեցիկ ու փայլուն էին դրանք:

Ի զարմանս տղայի, տատիկը հավանություն չտվեց նրա առաջարկած տարբերակներից և ոչ մեկին:

- Չէ՛, Հայկ, այդ նվերները հարմար չեն: Էլի փնտրիր, լավ մտածիր:

Սուրբ Ծննդի նախորդ երկու օրերը Հայկն անցկացրեց փնտրտուքների մեջ: Նա շատ էր մտահոգվում, որ չի հասցնի նշանակված օրվա համար նվեր պատրաստել: Սուրբ Ծննդյան առավոտյան արթնանալով, Հայկն, իր սենյակի սեղանի վրա տեսավ այն նվերները, որոնք նրա համար պատրաստել էին ծնողներն ու տատիկը: Նա արագ անկողնուց վեր թռավ և հետաքրքրությամբ սկսեց բացել գեղեցիկ փաթեթավորված նվերները: Դրանց մեջ նա գտավ այն, ինչի մասին երկար ժամանակ երազում էր՝ անչափ գեղեցիկ կարմիր շոգեքարշ երկաթուղով, սահնակ և շատ-շատ իր սիրած քաղցրավենիքներից:

Ուսումնասիրելով նվերները՝ նա որոշ ժամանակով մոռացավ իր ապարդյուն փնտրտուքների մասին: Բայց հանկարծ նորից հիշեց. «Ախր, այսօր Սուրբ Ծնունդ է: Տեր Հիսուսը ծնվել է Բեթլեհեմում: Ինձ այսքան նվերներ են նվիրել.... իսկ ե՞ս... Ես ի՞նչ նվիրեմ իմ Տիրոջը: Ես այդպես էլ մի հարմար բան չմտածեցի»:

Եվ Հայկն այնպես տխրեց, որ քիչ մնաց լաց լինի: Այդ պահին նա միջանցքից ձայներ լսեց: Նա դուռը բացեց ու տեսավ, որ միջանցքում նրա ծնողներն ու տատիկը զրուցում են իրեն բոլորովին անծանոթ մի տղայի հետ:

Հայկը մոտեցավ և հետաքրքրվեց, թե ով է իրենց հյուր եկել:

- Այս տղան փողոցից մեզ մոտ է եկել, որ շնորհավորի մեզ Սուրբ Ծննդի առթիվ: Նրա մայրիկը հիվանդ է և չի կարող նրան նվերներով ուրախացնել, - ցածրաձայն բացատրեց տատիկը, որպեսզի չվիրավորի եկած տղային:

Հանկարծ Հայկը ուրախությունից փայլեց: Մոռանալով իր քիչ առաջվա

մտահոգությունների մասին՝ նա բռնեց տղայի ձեռքը ու տարավ իր սենյակ: Տատիկը հետևեց նրանց:

Սենյակ մտնելով՝ Հայկը զգուշորեն վերցրեց իր կարմիր շոգեքարշը և մեկնեց տղային:

- Վերցրո՛ւ, ես ուզում եմ շնորհավորել քո Սուրբ Ծնունդը: Ահա, վերցրու նաև մրգերով ու քաղցրավենիքով այս փաթեթը՝ քեզ ու մայրիկիդ համար:

Տղան այնքան շփոթվեց, որ ոչ մի բառ չկարողացավ արտաբերել: Նա դեռ կյանքում ոչ մի անգամ այսպիսի թանկարժեք նվեր և այդքան քաղցրավենիք չէր ստացել: Նրա աչքերում արցունքներ փայլեցին: Որպեսզի տղան չամաչի, Հայկը ձևացրեց, իբր թե չի տեսնում այդ անսպասելի արցունքները: Նա շրջվեց դռան մոտ կանգնած տատիկի կողմը:

- Տատի՛կ, կարելի՞ է, որ մենք մեր հյուրին հրավիրենք տոնական սեղանի մոտ:

Աղոթքից և առատ հյուրասիրությունից հետո տղաները երկար ժամանակ խաղացին բակում, նոր սահնակով սահեցին: Ժամանակն արագ թռավ, և Ստեփանը (այդպես էր Հայկի նոր ընկերոջ անունը) պետք է արդեն տուն գնար: Հայկը մինչև փողոցի անկյունը ճանապարհեց նրան: «Էլի հյուր կգաս մեզ», - հրաժեշտ տալիս ասաց նա:

Տանը տատիկը դիմավորեց նրան ուրախ ժպիտով:

- Շնորհավորում եմ, վերջապես դու գտար այն, ինչ փնտրում էիր, - ասաց նա:

- Ի՞նչ գտա, - անմիջապես չհասկացավ Հայկը:

- Դու Հիսուս Քրիստոսի ծննդյան օրը Նրա համար գտար ամենալավ նվերը: Դու շատ լավ վարվեցիր այդ տղայի հետ: Տիրոջ համար քո արարքը ամենալավ նվերն է:

Ձեկյուեմբեր, 2021թ., №11 (132)

Տառիկը բացեց Աստվածաշունչը և կարդաց. **«Եվ Թագաւորը պատասխան տալով պիտի ըսէ անոնց, ճշմարիտ կ'ըսեմ՝ ձեզի, որովհետեւ այս իմ եղբայրներէս ամենէն պզտիկներէն մէկուն ըրիք, ինծի ըրիք»** (Մատթ.

25:40):

Այդ ժամանակ Հայկը հասկացավ, որ Աստծո համար ամենալավ նվերը միմյանց նկատմամբ մեր սերն է, որը պետք է ամբողջ կյանքում, ամեն օր դրսևորվի մեր արարքների մեջ:

ԱՍՏՎԱԾ ԶՈՐՈՒԹՅՈՒՆ Է

Աստված գործություն է և Նրա ուժը շատ ավելի մեծ է, քան աշխարհի ցանկացած ուժ:

Երկրորդ համաշխարհային պատերազմից հետո Վորկուտայից ոչ այնքան հեռու մի նոր հանքահոր էինք պատրաստում: Մեր ջոկատում երկու հավատացյալ էին աշխատում: Ամեն կիրակի այս եղբայրներն հրաժարվում էին աշխատել, ինչի համար էլ նրաց շատ հաճախ ու դաժանաբար ծեծում էին:

Նրանք շատ ճամբարներում էին արդեն եղել և որպեսզի հավատացյալների հետ գործ չունենան, նրանց քշում էին մի ճամբարից մյուսը: Եվ մեր ճամբարի նոր պետը որոշել էր հավատացյալների «հարցերը լուծել»:

Հերթական կիրակի օրը հավատացյալները նորից հրաժարվեցին աշխատել, բանտարկյալները նկատեցին, որ պահակախումբը ինպես սովորաբար, իր հետ բերել էր ոչ թե երկու հովվաշուն, այլ՝ վեց և այն էլ սոված:

Ճամբարի պետը հրամայեց եղբայրներին շարքից դուրս գալ: Դատապարտյալները շունչերը պահեցին, որովհետև հասկանում էին, թե ինչ է

կատարվելու:

Երկու եղբայրն էլ, սկզբում տարեցը, հետո եփտասարդը դուրս եկան շարքից և նրանց հրամայվեց գնալ տունդրա: Հենց նրանք ճամբարի դռնից դուրս եկան, սոված շներին բաց թողեցին նրանց ետևից: Երբ նրանք հասկացան, որ շներն արդեն իրենց են հասնում, կանգնեցին ու դեմքով շրջվեցին դեպի սոված գազանները: Նրանք ձեռքերն իրար միացրեցին և դեպի թխպոտ երկինք ուղղելով հայացքները, սկսեցին աղոթել:

Բոլորս գիտեինք, որ մի րոպեից շները կհասնեն հավատացյալներին և նրանց պատառ-պատառ կանեն: Դատապարտյալներից շատերը ձեռքերով փակեցին դեմքերը: Բայց ինչ կատարվեց, հասնելով հավատացյալներին՝ շներն սկսեցի շփոթված պտտվել նրանց շուրջը: Քիչ հետո նրանց շփոթմունքը դադարեց և սկզբի կատաղած գոմոռոցին փոխարինեց ուրախության կլանչոցը: Շները, ուրախությունից պոչերը թափահարելով, պտտվում էին եղբայրների շուրջը և վերջում էլ սկսեցին լիզել նրանց ոտքերը:

Երբ շների հաչոցն ու աղմուկը

դադարեց, բոլորս լսեցինք, որ եղբայրները փառաբանության երգ են երգում:

Բանտարկյալները և նույնիսկ պահակախմբից ոմանք վախից սկսեցին խաչակնքել: Շատերը լաց էին լինում:

Վախից գունատված ճամբարի պետն անխոս հեռացավ: Կատարվածից ուշքի գալով՝ պահակախմբից մեկը սուլոցով շներին ետ կանչեց և

հավատացյալներին էլ հրամայեց ներս մտնել և շարք կանգնել մյուսների հետ:

Այդ պահին ես հասկացա, որ մի Ջորջյուն կա, Որը աշխարհի ցանկացած ուժից զորավոր է: Այդ օրը բանտարկյալներից շատերը ընդունեցին Տիրոջը, որոնց թվում էի և ես:

Յակով Լևեն

Լափված մեղ հետ է

«...և ահա ամեն օր ես ձեզի հետ եմ

մինչև աշխարհիս վերջը: Ամեն»:

Մատթ. 28:20

Ես ուզում եմ ձեզ հետ կիսվել մի կարճ պատմությամբ: Մի յոթ տարեկան տղա երեխա, ծնողների հետ գրուցելու ժամանակ ասում է հորը. «Հայրիկ, կարելի է այս կիրակի ես մեր ամառանոց մենակ գնամ, ես այնքան եմ ուզում ինձ մեծ և ինքնուրույն զգալ»: Հայրը զարմանում է և ասում. «Չէ որ դու ընդամենը յոթ տարեկան ես, ինչպես կարող ես մենակ, առանց ծնողներիդ ուղեկցության նստել գնացք»: Տղան պատասխանում է, որ ինքը հիշում է բոլոր կանգառները, գիտի որտեղ նստի և որտեղ իջնի, գիտի թե որտեղից պետք է գնի տոմսը: Նա շարունակում է խնդրել հորը, որպեսզի թույլ տա, որ տղան իրեն ինքնուրույն զգա: Հայրը հարցնում է տղային, թե նա հաստատ հիշում է բոլոր կանգառները: Տղան պատասխանում է, որ այո՝ դրանք

յոթն են: Ինքն ամեն անգամ ամառանոց գնալիս մատները ծալելով հաշվել է բոլոր կանգառների քանակը: Հայրը հարցնում է. «Եվ դու գիտես, թե որտեղ պետք է իջնես»: Տղան պատասխանում է՝ այո: Բայց հայրը նրան ասում է, որ միևնույն է ինքը տղայի համար թղթի վրա կգրի այդ բոլորը, եթե հանկարծ նա մոռանա:

Եվ հայրը փոքրիկ տղայի համար թղթի վրա գրում է այդ ամենը: Տղան վերցնում է թուղթը, դնում գրպանը և ուրախ գնում կայարան, որպեսզի գնացք նստի: Նա գնում է տոմսը, նրստում գնացք: Ամեն կանգառում ավելի ու ավելի շատ մարդիկ են սկսում բարձրանալ՝ պայուսակներով, սայլակներով: Տղան սկսում է նյարդայանալ, վախենալ: Այդ ժամանակ գալիս է ուղեկցողը, սկսվում է մի քառս և տղան մոռանում է ծալել իր մատները,

Ձեկյունիք, 2021թ., №11 (132)

կորցնում է կանգառների հաշիվը, սկսում է վախենալ: Նրան է մոտենում ուղեկցողը և հարցնում է, թե ուր է նրա տոմսը: Տղան խառնված ձեռքը գրպանն է տանում և չի կարողանում գտնել իր տոմսը: Նա ստուգում է պայուսակը, տոմսը ոչ մի տեղ չի գտնում: Հանկարծ հիշում է, որ ինքը տոմսը պահել է ձեռքի ժամացույցի ժապավենի տակ, հանում է տոմսը և տալիս է ուղեկցողին: Սա սկսում է վրդովվել, թե ինչու հենց սկզբից տղան չհիշեց տոմսի տեղը: Տղան ավելի է վախենում, բոլորը սկսում են բղավել, թե ով է իջնում, ով է բարձրանում: Նա ոչինչ չէր հասկանում, չգիտեր, թե որտեղ պետք է իջնի, կորցրել էր կանգառների հաշիվը, թե որտեղ էր հիմա, չգիտեր, աչքերից սկսում են արցունքներ հոսել: Եվ հանկարծ նա հիշում է, որ հայրը իրեն թղթի մի կտոր է տվել, որի վրա ինչ որ բան էր գրել: Նա վերնաշապիկի գրպանից հանում է թղթի կտորը, հույսով, որ միգուցե այդտեղ գրված կլինի, թե որտեղ է ինքը հիմա: Տղան հանում է թուղթը, բացում է այն, իսկ այնտեղ գրված է. «Ես կող-քի վագոնում եմ: Հայրիկ»: Երեխան հանգստանում է, իսկ հայրը

արդեն մտնում է ներս և հարցնում է, թե արդյոք տղան չի վախեցել:

Սիրելիներ, ինչքան լավ է, որ Հայրը միշտ մեզ հետ է, և եթե նույնիսկ մենք վախենում ենք, մեր շուրջը խառնաշփոթ է, սակայն երբ դու գիտես, որ Հայրդ կողքիդ է՝ անհոգ ես ու երջանիկ: Մենք այնպիսի մի Երկնային Հայր ունենք, Ով մեզ երբեք չի թողնի ու չի լքի: Այս աշխարհի մարդիկ շատ են տառապում և տանջվում, հիվանդանոցները լիքն են հիվանդներով, կան շատ թմրամոլներ, հարբեցողներ, ովքեր իրենց արարքներով մեծ ցավ են պատճառում իրենց մերձավորներին... Երբ ես նայում եմ այդ ամենին, փառք եմ տալիս Աստծուն և մտածում. «Աստված իմ, ինչքան լավ է որ Դու կաս: Եթե ես ինձ վատ եմ զգում, ապա ծնկի եմ գալիս Քո առաջ և Դու ինձ լսում ու պատասխանում ես: Աստված իմ, ես գիտեմ թե Ում մոտ պետք է գնամ, Դու բռնում ես իմ ձեռքը, Քո հետ շատ խախաղ ու հանգիստ է: Եվ եթե նույնիսկ մութ ու խավար լինի, մենք ունենք մի ուղեցույց՝ Աստվածաշունչը, որտեղ գրված է, որ Հայրը միշտ մեր կողքին է»: Փառք մեր Տիրոջը: Ամեն:

ԵՐԿՆՔՈՒՄ ԻՆՁ ՈՉ ՈՔ ԶԷՐ ՍՊԱՍՈՒՄ

Ես արդեն չորս տարի է, որ եկեղեցուն պարտք եմ, քանի որ իմ կյանքում տեղի ունեցան և լավ, և վատ բաներ: «Վատ» ասելն այնքան էլ տեղին չէ, քանի որ դա իմ արթնության համար էր:

Մոտ երեսուն տարի ես չէի հիվանդացել և չգիտեի, թե ինչ է կատարվում հիվանդանոցներում: Ամեն բան լավ էր, վատ առողջության ոչ մի կանխանշան չկար, և հանկարծ գիշերը սրտի ուժեղ ցավ ունեցա: Ես ոչինչ չէի

հասկանում, չգիտեի ինչ անել, ինչպես վարվել:

Ինձ շտապօգնության մեքենայով տեղափոխեցին հիվանդանոց: Այդ օրվանից ինձ սկսեցին այցելել մեր եկեղեցու եղբայրները՝ թե՛ երիտասարդները, թե՛ ավագ սերունդը և այնքան հաճախ էին գալիս, որ ես ինքս սկսեցի մտածել, թե ես ինչո՞ւ ժամանակ չեի տրամադրում այցելությունների: Ես շատ շնորհակալ եմ ոչ միայն նրանց, ովքեր ինձ այցելում էին, այլ նաև նրանց, ովքեր աղոթում էին ինձ համար: Չեր աղոթքների շնորհիվ է, որ ես այսօր այստեղ կանգնած եմ: Հիվանդասենյակում պառկած՝ ես մտածում էի, որ հոգևոր մարդու կյանքում ոչինչ հենց այնպես չի պատահում: Ես հասկանում էի, որ սա առիթ է, որ ես իմ կյանքում ինչ-որ բան փոխեմ:

Ես քառասուն տարեկանում եմ ապաշխարել և հոգևոր կյանքի ընթացքում շատ հանգույցներ էին կապվել, որոնք պետք է քանդվեին: Մինչև հիվանդանալս ինձ թվում էր, որ ես այդ բոլոր կապանքներն արդեն վաղուց քանդել եմ և եթե ինձ հետ հանկարծ մի բան պատահի, ես պատրաստ եմ երկինք գնալու: Մինչև շտապօգնությունը կհասներ, ես պառկել էի բազմոցին ու աճող ցավի ահագնությունից հասկանում էի, որ հիմա հնարավոր է որ իմ երկրային կյանքն ավարտվի: Սակայն սարսափելին դա չէր, այլ այն, որ իմ մեջ հաստատ համոզմունք կար, որ այդ ժամանակ երկնքում ինձ ոչ ոք չի սպասում: Գիտե՞ք, ես չեմ կարող դա բացատրել, թե որտեղից, սակայն ես հստակ գիտեի, որ ինձ երկնքում սպասող չկա:

Այդ գիտակցումն այնքան իրա-

կան էր, որ ինձ սարսափեցնում էր: Հիվանդանոցում պառկած՝ ես ինքս ինձ հարցնում էի. «Ինչպես թե ինձ չեն սպասում, չէ որ մանկուց ես հավատացել եմ Աստծուն, ես ոչ մի վատ բան՝ շնություն, գողություն, սպանություն չեմ արել, չեմ ծխում, չեմ խմում ... և հանկարծ ինձ այնտեղ չեն սպասում»:

Միրելինե՛ր, ես հիմա դա ստույգ գիտեմ, որ երկինք մտնելու համար պետք է սուրբ լինել: Մենք հասկանում ենք, որ մեր սրբությունը Հիսուս Քրիստոսն է, սակայն այն կապանքների մասին, որ ասացի, հենց դրանք մեզ չեն թույլ տա երկինք մտնել: Այդ ընթացքում Սուրբ Հոգին ինձ ասում էր, թե ես ինչ պետք է անեմ: Հետո եղբայրներն էին գալիս այցելության և ինձ հուշում, որ դու հենց այնպես չես այստեղ պառկած, դու պետք է վերանայես քո ապրած կյանքը: Եվ գիտեք, ես հստակ հասկացա, թե ինչ պետք է անեմ:

Երբ հիվանդանոցից ինձ դուրս գրեցին, ես գիտեի, թե ուր պիտի գնամ, ում հետ պիտի խոսեմ, որպեսզի վերականգնեմ կապն այն եղբայրների ու քույրերի հետ, որոնց ես մի ժամանակ կորցրել էի: Հիվանդանոցից դուրս գրվելուց անմիջապես հետո առաջին մի քանի տունը ես հեշտությամբ մտա, հաշտվեցի եղբայրների հետ: Ու երբ մի որոշ ժամանակ անցավ, ես զգացի, որ այլևս այն ուժը չունեմ, որ մտնեմ այդ տուն: Միևնույն ժամանակ ես հասկանում էի, որ եթե ես հիմա չանեմ այդ քայլը, դա կարող է ձգվել տարիներ: Ես սկսեցի Տիրոջից ուժ խնդրել այդ տուն մտնելու համար: Բժիշկներն ինձ ասել էին, որ շատ քայլեմ և ահա մի օր, երբ քայլում էի, սրտիս նոպան նորից բռնեց: Ես սկսեցի

Ձեկյուեմբեր, 2021թ., №11 (132)

գոհանալ Աստծուց այդ նույնի համար: Ես հասկացա, որ հենց այս պահին ես կգնամ այն տունը, որը չէի կարողանում մտնել: Երբ ես գնացի, այնտեղ Տերը հաղթանակ արձանագրեց անօրենի դեմ: Աստված ինձ օգնեց, փառք Նրան հավիտյան, մենք այդ եղբոր հետ լալիս էինք, ուրախանում էինք և մինչև հիմա էլ լավ հարաբերությունների մեջ ենք:

Երբ ինչ-որ մեկի հետ հարաբերությունները խզվում են, մտածում ենք, որ ոչ թե մեր մեղքն է, այլ դիմացինի:

Դիմացինն էլ մտածում է նույն կերպ, ինչպես ես: Ստացվում է այնպես, որ երկուսն էլ ճիշտ են, սակայն հարաբերություններ չկան:

Սիրելիներ, իմ խորհուրդը ձեզ. Եթե ձեր կյանքում կան այդպիսի թնջուկներ, մի՛ սպասեք, որ Աստված ձեզ անկողին գցի, որ հասկանաք: Քաջություն հավաքեք և հաշտվեք նրանց հետ, որովհետև կյանքն այնքան վաղանցիկ է, որ չեք հասցնի ուշքի գալ:

Церковь Спасение

Բժշկություն

Աստված ինձ համար մեծ բժշկություն է արել, թե՛ հոգեվոր և թե՛ մարմնավոր:

Երիկամների խնդիր ունեի, որն առաջացրել էր քրոնիկական հիվանդություն և անպայման դեղորայք պետք է օգտագործեի: Բոլոր հնարաքները փնտրում էի՝ հաբերի տեսքով, բուսական, ավանդական միջոցներով, սակայն ապարդյուն:

Ես ինձ տկար հոգևոր էի համարում, քանի որ քիչ էի կարդում ու աղոթում:

Առավոտյան մեծ փափագ ունեի կիրակնօրյա ընդհանուր հավաքության մասնակցել՝ Արմավիրում: Այդ օրը հորդառատ անձրև էր գալիս երբ զանգեցի մեր քույրերից մեկին, որ իրենց միանամ, ասաց, որ մեքենայում տեղ չկա: Ու երբեք կազմ ու պատրաստ տանը նստած էի, երբ հարևանուհիս եկավ և սրտնեղված այս ամենը պատմեցի իրեն, ի պատասխան իմ տրտուճին, հարևանուհիս ասաց, որ իր հարսն ու տղան ինձ քաղաք կհասցնեն, ես շատ ուրախացա:

Երբ Աստծո տուն հասա, անկախ ինձանից արցունքներ էին հոսում, աղոթքի ժամանակ շատ ուժգին ցավ զգացի, այն աստիճան, որ չէի կարողանում ոտքի վրա կանգնել և մտածում էի. ուր որ է կընկնեմ: Ինձ հետ ինչ-որ բան էր կատարվում, ես չէի հասկանում: Ես հոգևոր բժշկություն էի ստանում: Մարմնովս դող էր անցնում, երկրորդ աղոթքի ժամանակ դուրս եկա, վերադառնալով՝ սկսեցի Սուրբ Հոգով աղոթք անել եւ փառք ու շնորհակալություն էի հայտնում Տիրոջը: Երբ հավաքույթը վերջացավ, ոչ ոքի չնայեցի, անմիջապես դուրս եկա: Մոտեցա մի դեղատան, որպեսզի գնեմ ինձ անհրաժեշտ դեղորայքը, բայց աստիճանների վրա ստացա Սուրբ Հոգու հանդիմանությունը, թե ես քեզ լիարժեք բուժել եմ, ինչո՞ւ ես մտնում դեղատուն, իջիր եւ փառք տալով Աստծուն՝ տուն գնա:

Ես այդ խոսքերից սթափվեցի և ամաչեցի, որ, երեսուն տարվա հավատացյալ լինելով, դեռ թերահավատորեն էի մոտենում:

Չորեքշաբթի օրը պատրաստվում էի այս մասին հավաքություն վկայել, պատմելի Տիրոջ բժշկության մասին, սակայն չարն ինձ մտքեր բերեց, թե դու դեռ ցավեր ունես ու բժշկված չես, բայց ես չընդունեցի սատանայի կասկածամտության խոսքը և փառաբանեցի Աստծուն :

Սիրելի՛ եղբայր ու քույր, մեր Տերը գիտի, թե մենք ինչի կարիք ունենք: Իհարկե առաջ հոգևորը, իսկ հետո մարմնավորը: Փառք Աստծուն ես սկզբում ստացա հոգևոր, իսկ հետո մարմնավոր բժշկություն:

Կարինե քույրիկ
Արմավիրի մարզ, գ.Այգեվան

ՌՈՒՍՏԱՄ ԵՂԲՈՐ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

2020 թ-ի ամռանը, ինքանզգացողությունս վատացավ: Օր օրի ավելի ու ավելի էի ինձ վատ զգում՝ թուլություն և հոգնածություն, տրամադրության անկում:

Մեր եղբայրներից մեկն ինձ հորդորեց իրենց տուն գնալ և շաքարային դիաբետի չափման սարքով ստուգենք շաքարի տոկոսն իմ օրգանիզմում, գուցե ինձ մոտ շաքարային դիաբետ է, և ես այդ մասին չգիտեմ, քանի որ նախանշանները դրան էին տանում: Չափում կատարելով՝ պարզ դարձավ, որ այն չափից շատ բարձր է: Հետո ինձ ասացին, որ այդչափ բարձր լինելու դեպքում հաճախ մարդիկ կոմայի մեջ են ընկնում և ինչպես է, որ ինձ հետ նման բան չի եղել:

Փորձեցի դիմել բժշկի և համապատասխան ստուգումներ անցնել: Պարզվեց, որ այդ՝ ինձ մոտ շաքարային դիաբետ է. նշանակվեց դեղորայք ու դիետիկ սնունդ:

Պարտաճանաչ սկսեցի հետևել բժիկների ցուցումներին, ընդունում էի հաբերը, սակայն նկատեցի, որ տեսողությունս է գնալով վատանում: Սկսեցի ակնոց կրել, սակայն մի քանի

օր անց այն այլևս որևէ օգուտ չէր տալիս:

Ինձ ասացին, որ Երևանում մի լավ բժիշկ կա և խորհուրդ տվեցին այցելել նրան: Ես այդպես էլ արեցի: Այդ «լավ» բժիշկն էլ հաստատեց հիվանդությունը, նոր հաբեր ու դիետա նշանակեց և հավելեց, որ այդ դեղորայքը մինչև իմ կյանքի վերջ պարտավոր եմ օգտագործել:

Ամեն օր լարվածության մեջ էի. «Վա՛յ, դեղերս խմե՛մ, վայ, դեղերս չմոռանամ և հակացուցված սնունդ չուտեմ»: Աշխատանքի գնալիս էլ դեղերս ինձ հետ վերցնում էի: Ամիսներ շարունակ պարտաճանաչ հետևում էին սննդակարգին և կանոնավոր կեպրով ընդունում հաբերը: Դրանից զատ, առավոտյան նախաժարժանքներ, վազք, քանի որ ասում էին, թե այն ևս օգտակար է:

Այս ամենին զուգընթաց ոտքերիս վերքեր առաջացան, որոնք չէին բուժվում, բազմաթիվ միջոցներ եմ կիրառել՝ քսուկներ, դեղորայք, սակայն անօգուտ:

Լինել եկեղեցու անդամ և չկարողանալ այս դժվարության

Ձեկյուեմբեթի, 2021թ., №11 (132)

պատճառով մասնակցել հավաքույթների, այդ հանգամանքն ինձ շատ էր անհանգստացնում, չէի կարողանում մասն ծոմապահությամբ գալ Տիրոջ առջև:

Մի օր էլ, սովորական օերի պես, կինս անհրաժեշտ դեղորայքը գրպանումս էր դրել, որ հանկարծ աշխատանքի գնալիս չմոռանամ, բայց ես այլ հագուստ եմ հագնում և մոռանալով դեղորայքի մասին տանից արագ դուրս եմ գալիս: Եթե չխմեի հատուկ ժամին նշանակված դեղորայքը, ապա վատանում էր ինքնագագողությունս, բայց ես շարունակեցի աշխատանքս և մեր Գնել եղբոր հետ իրենց տուն գնացի: Ինձ հյուրասիրեցին, սակայն խնդրով պայմանավորված հրաժարվեցի հյուրասիրությունից: Եվ դա հարց առաջացրեց եղբոր մոտ, թե ինչու եմ հրաժարվում և ես սկսեցի ներկայացնել ունեցածս պատճառը:

- Մեր հավատքը հաստատուն չէ, ամուր չէ առ Աստված: Մենք սրտանց չենք հավատում Աստծո հրաշագործությանը և մեր ամբողջ հույսը դեղորայքն է ու բժիշկները, - ասաց եղբայրը:

Ես այդ պահին ինձ շատ վատ զգացի, քանի որ մանկուց Աստծո խոսքի մեջ եմ եղել, սկսեցի մտածել, որ այսքան տարի ես ճանաչել եմ Աստծուն և արդյո՞ք ես չեմ հավա-

տում Նրա զորությանը:

Այդ օրը ոչ մի հաբեր էլ չընդունեցի և տան բոլոր անդամներին տեղեկացրի, որ այսուհետ հաբերը չեմ ընդունելու և բոլորն ինձ համար աղոթք պետք է բարձրացնեն: Այդ օրը գնացի հավաքույթի և խնդրեցի, որ եղբայրները ինձ համար աղոթեն, որ բժշկվեմ: Եվ այդ ամենից հետո սկսեցի ուտել այն, ինչ նախկինում էի ուտում և վարել առանց դեղորայքի, դիետայի կյանք:

Իսկ երբ համապատասխան սարքով չափում կատարեցի, ցուցանիշը զարմացնող էր՝ ոչինչ չկար: Ես սկսեցի փառաբանել Տիրոջը: Ինքնագագողությունս այնքան լավ էր, որ երբեք ես այդպիսին չեմ եղել: Հավաքույթին ասացի, որ բժշկություն է եղել և փառաբանության աղոթք բարձրացրինք:

Տերն ինձ լիարժեք բուժել է, ոչ մի հետք չկա, անգամ եղած վերքերից:

Եվ ես մի պարզ բան հասակացա, որ թեև մանկուց մեծացել եմ Աստծո խոսքի մեջ, բայց հավատքս լիարժեք չի եղել և սրտանց չէի հավատում, որ Աստված ամենակարող է: Հիմա ասում եմ՝ առանց Հիսուսի մեկ վայրկյան անգամ չեմ կարող ապրել:

Հավիտյան փառք մեր ամենակարող Աստծուն:

Արմավիրի մարզ, գ. Այգեվան

Հորդոր բոլոր եղբայրներին ու քույրերին

Միքելի՛ եղբայրներ ու քույրեր, որ ապրում եք Հայաստանում, Եվրոպայում, Ամերիկայում, Ռուսաստանում և Հայաստանից դուրս այլ երկրներում: Հորդորում ենք ձեզ, որ Հայաստանի համար այս դժվար օրերին ծոմապահությամբ աղոթեք մեր ազգի ու մեր ժողովրդի համար, որ Աստված ցանի Ավետարանի սերմերը Հայաստանում և սփյուռքում: Ծոմապահությամբ աղոթքի օրերն են. եկող նոր տարվա բոլոր ուրբաթ, շաբաթ և կիրակի օրերը սկսած 2022թ.-ի հունվարից, մինչև ապրիլ ամիսը: Աստված ապաշխարություն տա հայոց ազգին և պահի խաղաղության մեջ:

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին Հովհաննու 3:16-ում կարդում ենք. *«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն ուղարկեց, որ ով Նրան հավատա՞ր»* չկորչի այլ հավիտենական կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծու և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

Երևան

Ավան	093 81-31-53	Մայիսայան Օմիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ալոիմյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Արավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արմավիր	094 91-43-24	Քեչիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավիթյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	094 68-67-68	Բաբոյան Արմենակ
Արտաշատ (Ագատավան)	098 46-12-61	Թովստյան Ստյոպա
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միք
Էջմիածին	093 17-75-30	Էդիկ Սուկաչ
Հրազդան	094 22-33-15	Օսինյան Աշոտ
Դարաբաղ	094 00-94-08	Մարդյան Միք
Ծամբարակ (Կարմիր)	093 73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Սելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրբադյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր



**«Որովհետեւ մեզ համար մի մանուկ
Ծնունդաւ, մեզ մի որդի տրուեցաւ, եւ իշխա-
նութիւնը կ' լինի նորա ուսի վերայ, եւ նորա
անունը կ' կոչուի Աքանչելի, Խորհրդական,
Հզօր Աստուած, Յաւիտենականութեան Հայր,
Խաղաղութեան իշխան» (Եսայիա 9:6):**